

NOTA

Tots els que vulgan rebre's Setmanari de L'IGNORANCIA p' es corrèu pòden escriure directament a sa Direcció, enviant per adelantat un trimestre.

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE TOTS ELS MALLORQUINS IGNORANTS

PUNTS DE VENTA
Y SUSCRIPCIÓN.

Can Gelabert,
Pas d'en Quint,
núm. 19.
Can Rotger,
Cadena de Cort
núm. 11.
Can Póp Tous
Plassa de Cort,
núm. 14.
Can Planells,
Sindicat, 59.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'60 »
Números atrassats..... 0'10 »

SONARÀ CADA DISSAPTE TANT SI TÉ VENT COM NO

DIRECCIÓ Y REDACCIÓ: MOLINERS, 12.

Fóra Palma. Dins Mallorca..... 3 mesos.... 0'85
1 any..... 3'25
Dins España..... 3 mesos.... 1'00
1 any..... 3'50

NOTA INTERESSANT.—Tots els pagos son per adelantat, per evità plets y questions.

UN DARWIN CAPGIRAT.

En Darwin (de qui ja s'ha ocupat aquesta y altre casta d'IGNORANCIA,) à fòrsa de cremarsè la vista devòra una llumanera, perque quant va comensà els séus fondos estudis encara no hey havia gas, ni petróleo, ni llum elèctrich, à fòrsa de pelarsè ses ceyes y suhá sa sustancia des front va fé un gròs descubrimet. Assegurat demunt es fonament de sa ciència, filant, filant, de una à altre investigació feu es gran bé, es benefici gran y gròs, sorprendent à tot esserhó, de dí à s'humanitat de quines égos venia.

¡Y qu'es pòch! ¡Y encara hey haurà hòmos sabuts y tudòsses, que duptarán de lo qu'es capàs à fé sa ciència!!! ¡Y à la vista d'axò encara hey haurà clòsques clòses que no creurán que tan avant puga arribà s'enteniment d'un hòmo!!! Nòltros ignorants no patim d'aquest mal: heu creym tot, y sobre tot creym qu'un hòmo en prendre es cap des fil arriba allà ahont pareix impossible,... à perdersè de vista.

Aqueix, que diuen, tan gran sabi, que per fòrsa devia esserhó molt, pertocant al assunto de que tracta, quant tot lo qu'antes d'ell se sabia de res li vā servi; y axò qu'antes d'ell ja hey havia hagut caps-pares granats, y hònes plomes de cap d'ala, no servintli de res, se proposà obri bretxa à tota creència, esfondrà tota tradició, y arreconant de còp y boley tota convicció racional, cridà y digué:

—Basta d'anà à les fosques; fins ara heu prè's figures per llanternes; sa ciència, aqueixa fòrsa poderosa demunt tot podè, mos dona à coneixe que s'hòmo no va apareixe axuxí, no va neixe axí còm fins ara s'ha dit y s'ha cregut, que Deu d'un pilòt de fanch el fé sortí casi còm un bolet. Tot lo que se conta de aquesta séua creació y aparició demunt el mon, es còm una rondaya. S'hòmo té un comensament d'altre casta, molt nòble y elevat: s'hòmo es una perfec-

ció: y una còsa no pòt essè perfeccionada sense una llarga taringa de perfeccionaments, ó sían remendos y composures. Ergo.... es primé homo va essè una monèya.

Un Sòl encès còm un pebre de quatre cornalons sortint manades fetes després d'una nit de fosca tan espessa qu'en porían serrà pòsts, no dona més claretat que sa que va donà aquell crit d'en Darwin demunt totes aquelles inteligències qu'anavan à les fosques. Y à dotzenes, y à centenás de mils dotzenes s'hi arrambaren còm à mosques à una bresca per xupà y alimentarsè de sa mèl dolcíssima d'aquella nòva teoria, y per prendre llum d'aquell festé de teya, més gròs qu'aquell qu'un temps posavan al mitx de Cort els díes de gran gala ó de pronunciaments.

Ydò, bòno; En Darwin era un hòmo sabut, tan sabut còm vulgan: ell per ell, y res pús, podria valè, diguem, cent; però els cents y mils que l'alabaren, que se declararen deixebles de sa séua escolà, partidaris de sa séua doctrina, que se feren trompetés des séu sebre, cremant encens devant ell, cadascú li donà es válo de sa séua inteligència, ja valgués un quart d'unsa ja quatre lliures, y axí per aquest mèdi afegint tots à un totsòl, en Darwin arribà à valè tot lo que li donaren y afegiren: y tornà còm un riu que dú molta d'aygo, perque replega molts de torrents, y aquests moltes fontetes, y ses fontetes retjolins formats gota à gota: llevau gotes, retjolins, fontetes y torrents, y no queda riu gròs, à lo més un llit de riu casi sech. ¡Axí son moltes còses d'aquest mon, y molts de grans hòmos els fan més gròssos de lo que son s'aixam d'hòmos petits, petitons que los rodetjan!

Bòno, ydò. ¿Qui era en Darwin? ¿que era en Darwin? un hòmo. ¿Que fé? estodià; li pegà sa curòlla per una còsa nòva, li amollà, entrà per s'uy dret, y còm diu s'adagi que val més caure en gracia qu'essè agraciat, la còsa arrelà: y si ell mateix de totduna, tal vegada, no heu creya, tant y tant de dirli que tenia rahó, de segú que degueren arribà

à ferli creure que en tenia. Y còm sa misèria de s'hòmo sempre es molta, y quant s'està més alt més s'en dú, y qui la pren en gròs hey fa caramull, es còsa natural, qu'en Darwin s'en pogués arribà à té un de caramull més ampla y amb més punta que sa piràmide de Cheops. No hey fa res: llavemós es barret, fassemli capellada, y prenguemlo còm tot un hòmo sabut, y tant còm vulgan qu'heu sia: axí no es podrán queixà de nòltros ignorants.

Però còm tals que sòm mos permetrán ferlós unes pòques preguntes.

¿Si s'hòmo es un perfeccionament de sa monèya.... còm es qu'encara hey ha monèyes, y lo mateix, just lo mateix es sa monèya d'ara, qu'era sa monèya fa 500, y 1000, y 5000 anys? Se podrà contestà, que se feu per mèdi de s'educació, civilisació, ilustració...

¿Y qui va educà, civilisà sa primera monèya, y perfeccionà ses altres, ó dit d'altre mòdo, còm podia una monèya teni s'acudit de comensà à educà, civilisà, ilustrà ses altres monèyes, ó sembrà sa llevó per arribà à semblant y tan gran perfeccionament? ¿que va essè primé s'ou ó sa gallina? Resòlts aquests dos punts, ja tendriam molta y bona feyna feta, però nòltros creym qu'es un poquet mala de fé.

¡Pròves; pròves científiques! diuen els qui còm hòns materialistes sabuts, se creuen podè aclarirhó tot, brevetjant de lletruts, maldement no més sapian tant pòch còm nòltros, ó encara manco.

¡Pròves; pròves racionals! deym nòltros ignorants: nòltros, que quant no sabèm aclarhí una còsa per l'estil no'n brevetjám, acalám es cap, y creym que demunt tots hey ha qui sap més que tots plegats: y que cèrtes còses val més creuerlès qu'anarlès à cercà, y axí al ménos no es fa un mal papé.

¿Pròves voleu? ydò, vaja una pròva.

Còm hem dit, en Darwin era, antes que tot un hòmo, y un hòmo còm nòltros, còm qualsevòl altre. Essent lo mateix, no pòt fersè amb milló dret per essè més cregut qu'un altre que sia còm éll: si éll estodià es punt per aclarhí

s' hòmò d' hont sortia, y cregué afiná que sortia de sa monèya, qualsevòl altre, qualsevòl de nòltros, pòt aficarsè dins aquests llibres de Cavalleries, y estodiá còm ell cercant aclarhí sa monèya de hont sortia: y vejent à tants d' hòmòs y dònès fé sa monèya, monades y moneyades, doná per cèrt, averiguat, y aclarit, que sa monèya surt de s' hòmò. No deym que sia axí, ¡guarda! sinó que se podria dí, y ferhó creure, amb ses mateixes pròves capgirades de que ell se serveix.

S' ècsit d' aqueixa idèa seria tan segú còm es qu' ell va tení, si trobassem tants de betzòls curts de gambals còm ell trobá, que tot podria succehí, y per ventura més, perque axò de toix, de cada dia engreixa, y arribarè a poderlò mesurá à quintás y à la gròssa, y ferlò serví de lastre. ¡Per-la-vera-cresta! casi casi mos agafan ganes de fé nòm y fortuna axecant bandera, y fundá escòla à la revessa d' en Darwin, proclamant que sa monèya es una degeneració de sa rassa humana.

Creyem que lo mateix podriam fé creure tant una còsa còm altre.

¡A tal punt hem arribat!

TÒNI TRÒ.

AMOR.

*De l' amor contaume 'n nòces
aucellets enamorats.*

Rossinyols que dins les ombres de les arbredes, cantau dolces tonades qu' alegran lo viatger apesarat. Aucellets que d' armonies reblit el bech ne portau, dexant l' ànima suspesa si os posau à refilar; qu' al mitx de fresques garrigas teniu verdosos palaus de dia cuberts de fulles y de nit d' estels brillants. Veniu ab la Primavera y ab ella vos ne tornau; musichs del dies alegres ensenyaume de cantar.

Si veniu demunt la terra solament per estimar, de l' amor contaume 'n noves aucellets enamorats.

Flors garrides, benvolgudes estrelletes d' aquí baix de totes formes y plenes de colors fins y esmaltats: belles joyes engastades dins la verdura dels camps, hermosures de la tèrra, ulls que sense mirar encativau nostre vista al dirigirvos l' esguart y ab aromes de pureza l' ayre fresch embalsamau.

Floretès d' amor ¡qui obertes os pogués veure tot l' any, qui pogués la vostre essencia per à sempre respirar!

Vostre olor ens dona vida, com dona vida als sembrats la calrada misteriosa qu' amorós los porta el Maig.

Falaguères papallones que de flor en flor volau, la pura mel de son calzer per vostre aliment cercant. Estimades de los lliris y dels jesamins tant blanchs vostres ales purpurines semblan perles y brillants demunt colors que se borran al tocarlos, com la már borra de demunt l' arena les pintures del infant; papallones à ma pensa colors que no 's borren may donauli y que com vosaltres puga amunt volatejar.

Per atenyer les boyrades hont l' amor té son palau y sentir l' himne qu' entonan los esperits celestials.

Oratges de l' estuada que l' ardent calor matau, ventijoís que de delicies l' horabaixa ompliu el camp, y els matins abans que l' auba per l' orient encesa guait desxondiu d' entre les branques los aucells adormissats. Dolços embats de marina que dins la terra al entrar ompliu les penyes y costes de saladina, volau per encontrades y viles, correulas de cap à cap repartint per demunt elles tot el bé qu' haureu trobat.

Molt de temps fa qu' axí ho mana la llei d' amor pur y sant. ¡ventarós qui molt estima en la tèrra à sos germans!

Oratges y papallones aucells y floretès suaus remeys d' aquell còr que plòra p' el fret de penes glaçat, consòl de l' ànima triste ferida pe 's desenganys, de la tèrra desolada l' esperança sou cad' any quant torna la Primavera alegre y plena d' encants. Al esperit que suspira digauli ab vostro parlar quina es la pau verdadera que no ha de finir jamay, quina es la vera poesia d' aquest mon desventurat.

De l' univers l' armonia al formarte Deu creá amor infinit que reynas dins el mon y dins l' espay.

MESTRE ESCRIVIU.

SA BARBA.

Suposat que, fa molt poch temps que un compaíny nòstro va escriure un article demunt L' IGNORANCIA sobre es nas, amb tots els séus antecedents y consequents, tròp que no será escupí fora de sa tròna escriurèn un altre de lo que té més pròp aquell membre des còs humá; axò es, sa barba. Ja 's veu que ses dònès no podrán passá molt de gust amb ell, perque lo qu' hem de tractá, ó sia s' asunto en *cuestion* (còm diuen) es pròpi y peculí del setso lleitx; però... paciència qu' es vent no vé sempre d' un lloch, y s' es menesté prendre ses còses axí còm se presentan. Anèm al assunto.

Primerament vos diré que son moltes ses vicisituts y alternatives per hont ha tengut que passá aquest distintiu de s' hòmò. Els pòbles de s' antiguedat li mostravan molt de respècte, y els *deus* gentilichs y els *héroes* de ses apopèyes de s' època homèrica, se distingian per ses séues magestuoses barbes.

Els patriarques, els profetes, els judíos portavan llargues barbes; sòls els esclaus y malfactors, eran afeytats sens pietat. Lo mateix feyan els *cretenses* y els *medos* y *persas*; y à tots els prisioners que quèyan en son podè, los afeytavan en señal d' esclavitut.

Moysès va prohibí el afeytarsè, y era tant es respècte à sa barba, qu' el rey David va venjá d' una manera terrible un insulto que Anon rey d' els *amonitas* feu à uns embaxadors séus, à ne qui va fé estar en Jericó fins y tant qu' haguesen tornat trèure barba, y d' aquest mòdo llevarlòs sa deshonna de presentarsè afeytats.

Els *espàrtanos* castigavan als séus soldats quant fogian des combat llevantlòs ses barbes, y els druydes afeytavan à ses séues víctimes abans d' inmolarlès.

Sa barba es encar' ara señal de fòrsa y objècte de gran respècte en Palestina y en tot l' Orient.

Els *àrabes* la tenen en tanta estima que juran per sa séua barba, y es qui falta à tan sagrat jurament s' atrèu el desprèci general. Per sa barba contrèuen amistats besantlasè relligiosament, y p' el mateix estil fan ses séues compres y venudes donantsè paraula d' honor agafantsè ses barbes. Nòltros no mos basta axò amb sos tractos, sinó qu' hem de menesté papé sellat, notari, testimoni, documents, cartes de seguretat y altres herbes, y si amb aquest *carro-portal* mos surten bé, mos podèm doná per satisfets.

Es una veritat que entre ses families del Orient un insulto à la barba du tan males consequències que fins y tot pòt ocasioná guèrres.

Les autoritats turques en Jerusalèm y els jefes de ses aldeas de per allà, amenassan amb tayá sa barba als mentidés y als qui no cumplescen ses lleys; y axò

mos dona à entendre es respecte que es mereixen entre aquella gent els hòmos de barba, y que p' el fet de durlè, apareixen còm à ciutadans útils à si mateixos, à los seus germans y à la patria.

Els *tártaros* han estat sempre els majors defensós de sa barba, y han sostengut guèrras amb sos *pèrsas* y amb els *xinos* perqu' aquests en llòch de du els bigòts retorsuts los duyan inclinats.

Cárlos XII se va veure en perill d'essè assassinat p' els seus mateixos guardies per haverlos amenassats en que los faria afeytá; Pere el Gran, czar de Rússia, se trobá molt compromès y en perill de pèrdre es tròno per havè obligat als rusos à afeytarsè.

Venguent ara à nòltros considerám sa barba còm un ximple adorno natural; concedint à qualsevòl es dret de durlè de sa manera que vòl y axí còm milló li pareixca. Però no podrèm negá que en determinats temps s'ha considerada còm à representació d'una idèa ja política, ja religiosa es dú barba ó bigòts, ó es durlè de tal ó qual manera.

S'història de ses vicisituds de sa barba en ses diferents parts de la tèrra, seria sens dubta molt llarga, curiosa é instructiva; però basta lo dit per formar-mós idèa de lo qu' es aquest adorno de s'hòmo; considerant qu' à molts de llòchs y sobre tot à Orient ha estat regonogada sempre còm una señal esterió d' energia é independència.

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

CERTÁMEN DE LA JOVENTUT CATÓLICA.

L' Acadèmia de la *Joventut Catòlica* mos obsequiá amb una entrada per la funció de distribució de prèmis del certámen poètic d'enguany que va celebrá en el saló d'Obrers catòlics, situat en es Call. Hey assistirem y sortirem satisfets de la funció perque sentirem precioses poesies y tenguèrem el gust de veure y admirá ses hermoses albaques y demés prèmis oferits, dignes tots ells d'aquella solemne funció. Fassa Deu que no sia sa darrera y si l'any qui vé en fan un altre còm pensan fernè, desitjariam se publicás sa Convocatoria prest à fi de qu' els poetas se pugan prepará amb temps. Els detalls de la funció foren els sigüents:

S'entrada del edifici estava molt adornada de murtra, branques d'om y farollets à la veneciana y una música militar hey tocá varies sonates fins qu' hagué comensat l'acte. A les vuyt y mitja el Molt Illre. Sr. Vicari General en representació del Illm. y Exm. Sr. Bisbe obrí la sessió pública y pronunciá un curt y hermós discurs en castellá en el qual sens dupte per inadvertència ó per no haverne tengut noticia, va suposá que

aquest era es primé certámen literari que se celebrava en Palma essent axí que ja s'en han celebrats varios còm son el de les Festes y Fires d'ara fa tres anys, es d'en Calderon y es de sa Joventut artística, qu' en aquest moment recordám.

Després d'aquest discurs el señor Secretari de la *Joventut Catòlica* Don Nicolau Dameto feu una lluminosa ressenya d'els Jòchs florals y de les poesies premiades. Se va passá enseguida à s'obertura d'els plechs y resultaren essè los premiats:

1. Un mallorquí per sa bella y sentida poesia *Virginal* corrècta y senzilla y de pensaments elevadíssims y sublims. Tengué accèssit à n'aquest prèmi Don Angel Garriga de Barcelona per *La Desposada*.

2. Es ram d'olivera el s'en dugué Don Francesch Casesnoves y Mir per sa valenta poesia *Llumajor*.

3. Es ram de murtra va essè de Don Bartomeu Singala per sa sentida poesia *A mon fillet*. Hey hagué un accèssit per Dona Dolores Moncerdá, de Barcelona, per sa poesia *Ver amor*.

4. Es pensament de plata el va guanyar D. Francesch Tomás, de Barcelona, per sa ben versificada poesia *L'agrahiment*, havent obtingut accèssit D.ª Dolores Moncerdá per sa poesia *La Reyna d'Aragó*, y D.ª Victoria Penya d'Amer per son hermós romanç *La vida y la mort*.

5. Sa ploma de plata la s'en dugué D. Francesch Ubach y Vinyeta per una valenta oda *A la Gloria*, havent obtingut també el mateix un accèssit per ses *Decimes à la Bellesa*, un altre accèssit D. Juan Giraud per sa poesia *Despulses*, y un altre D. Antòni M. Alcover per sa poesia *Contemplació*.

Acabada sa distribució de prèmis Don P. A. Penya en nòm de s'Acadèmia doná les gracies à sa concurrència, havent acabat la festa després de les onze de sa nit y deixant un bon recòrt à tothòm y ganes de veuren un altre.

Els señós que componian es Jurat calificador estavan asseguts devòra sa taula de la Presidència y sa decoració des saló que no deixava d'essè original no estava à s'altura que s'acte requeria.

Hauriam volgut veure un pòch més d'art y de llum.

Fins un altre any si Deu ho vòl, y per llavò aconsejám à sa Acadèmia de sa *Joventut Catòlica* que vèja de ferse amb un edifici pròpi de bones condicions per doná ses funcions que dona y que haurian de generalisarsè molt y hasta fersè populás lo qual no podrà lográ fins que tenga un saló gran còm heu reclama el seu nombre de sòcis. Sa construcció d'aquest edifici li ha d'essè fàcil à ella que conta amb molts elements; y en tenirló podrà fé més fruyt del que ara fá lo bon pensament de la seua Institució.

**

Reberem un atent ofici de Don Pascual Ribot, actual Alcalde de Palma, posant à disposició de sa nòstra redacció sa documentació d'es Municipi, y oferintsè en tot lo que dependeixca de sa seua autoritat. Li agraheim tanta atenció y que cont amb nòltros en quant sia per millora de ses costums, policia y servici administratiu d'aquesta Capital.

**

Recomanám à n'els nòstros suscriptors una obra nòva qu' es surtida. Es sa *Taquigrafia verdadera* de Don Lluís Cortés y Suaña, Director del Diari de Sessions del Senat.

Es una obra completa de s'art d'escriure tan aviat còm se parla y sa milló que s'ha escrita fins avuy. Té 162 pàgines en fòl y se ven à 15 pessetes en Madrid y 16 en provincies. Dirigirsè à son autor *Calle de la Flor Baja, 9, Madrid*.

**

Una creu hermosa de pedra viva que hey havia à Buñola à s'entrada de la vila va caure ó la tomaren. Els tròssos de sa creu han estat tirats per sa carretera de s'entrada des pòble rebent tota casta de maltractos sense que s'autoridat fes res per donarlós cobro; fins qu' un bon veynat los reculli. Desgraciadament ja no tenen compostura. Ara ha quedat sa columna dreta sense creu. Veurem ara si li tocará una sort igual ó si estará molts d'anys axuí esperant una digne reparació.

**

Ja que de Buñola parlam, no podèm menos de recomanà à n'els aficionats à punts de vista, el que presenta sa plassa de la Constitució de dita vila adornada amb sa fatxada modelò de la Casa de la vila y s'altre fatxada que li fá *pendant*, còm diuen els francesos, perteneixquent à s'Escòla, acabant de rematá es bon efecte d'aquest panorama sa ben adornada fatxada de sa casa des costat de s'Escòla amb ses seues hermoses finestres, balcons ó lo que sían.

**

EPIGRAMES.

Sempre costelles torrades
sens mudá de racció,
demanava un cèrt señó
à sa fonda de *Paradas*.
—Quant venga el señó Escandelles,
(deya l'amo à un criat,)
tenhó tot apareyat
y li treurás ses costelles.

—¡Monpare, correu, veniu!
(deya En Pau tot retgirat.)
—¡Que tens, mon fuy estimat?
—No sé si som mòrt ó viu.
Estant s'ase per sorti
ha envergat cossa tan fòrta
que, ó bé ha ferit sa pòrta
ó bé m' ha ferit à mí.

MESTRE GRINOS.

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Diumenge 12 de Juliol.

SANT JUAN GUALBERT FUNDADOR.

Coranthòres.—Segueixen a Santa Creu.*Novenes.*—Comensa sa de Santa Praxedis.*Efemerides.*—1754. D'ordre de la R. Audiència se publicà un pregó donant facultat a tothom per poder comprar blat y tornar-lo a vendre. —1778. Desembarcà a Paguera lo Ilm. y Rdm. Sr. D. Pedro Rubio Bisbe de Mallorca y l'endemà dematí vengué a Ciutat. Li feren l'entrada el dia 25.*Temps.*—● Lluna nova a les 5^h 26 del matí.*Signes.*—Es sòl en Càncer; y sa lluna també.—

Júpiter passa prop d'una estrella del Lleó.

—Els nins nats avuy seràn bons per sastres; y ses nines per modistes.

Dilluns 13.

SANT ANACLETO PAPA Y MARTIR.

Coranthòres.—Acaban a Santa Creu.*Novenes.*—Comensa sa de Sta. Maria Magdalena.*Efemerides.*—1752. Se feu una processó general de rogativa quantre mòros. Sortí de la Sèu y hey assistí el Sr. Bisbe, Comandant y Retgidós y dugueren la reliquia de la llet puríssima de Maria N.^a S.^a al R. Convent de la Mercè ahont tocava estar patent el Santíssim.*Temps.*—Perillan moviments a varios punts.*Signes.*—Es sòl en Càncer; y sa lluna també.—

La mar molt alta.—Conjunció de Mercurio, Venus y sa Lluna.—Els nins que neixeràn avuy seràn llests; y ses nines fines.

Dimars 14.

SANT BONAVENTURA BISBE Y DOCTÓ.

Coranthòres.—Comensan a l'Hospital dedicades a la Mare-de-Deu del Carme.*Efemerides.*—1757. Prengueren molts de Doctós y Capellans de la Sèu y los dugueren a la presó episcopal y el motiu es estat que en dies passats resolgué el Capítol donà capados a tots los Becos. Feren diputats de esta dependència los Canònges D. Nicolau Sales y D. Antoni Carrió, los quals donaren dit habit de capados a dits Becos, sobre esto sortí un pasquí infamatori contra D. Nicolau Salàs cuyó pasquí trobaren dins la Sèu repartit en moltes còpies, las que reculliren alguns beneficiats y tots los qui lletgiren ó tengueren dites còpies los posaren a la presó y los reberen sumaria.

—1797. Comensaren a posar les retjòles per numerar les cases y dividir los barrios.

Temps.—Bò.*Signes.*—Es sòl en Càncer; y sa lluna en Leo.

—Els nins qu'avuy naixquen seràn pòlisses; y ses nines netes.

Dimecres 15.

SANT ENRICH Y SANT CAMILO.

Coranthòres.—Segueixen a l'Hospital y comensan a ses Tereses per N.^a S.^a del Carme.*Efemerides.*—1755. Prop de Calatiguera una fragata de mòros va prendre un xabèch carregat de ferro y mèl. Sortiren a darli cassa del Port de Palma el Capità Antòni Barceló amb lo Lleó y el Patró Benet de la Sanch amb lo seu xabèch.*Temps.*—Segueix bò.*Signes.*—Es sòl en Càncer; sa lluna en Leo.—Conjunció de Júpiter y sa Lluna.—Els nins nats avuy seràn estrafolaris; y ses nines jaugerès.

Dijòus 16.

LA MARE-DE-DEU DEL CARME.

Coranthòres.—Acaban a l'Hospital y segueixen a ses Tereses.*Novenes.*—Comensa sa de Sant Jaume.*Efemerides.*—1746. Arribà a Mallorca la noticia de la mòrt de Felip quint. Morí de 62 anys després d'haver reynat 45 anys. Finí repentinament sense rebre cap sagrament ni estrehe sa ma a un sacerdot.

—1752. Vengué avis de Barcelona porque no donassem guiatge a dos vaxells que venían d'Algé y duya 400 catius redimits y d'Algé fins a Barcelona n'havían mòrts 27 de peste.

—1756. Vengué un esprés de Barcelona y dugué la noticia que'l Rey havia elegit a D. Antoni Barceló capità de vaxell en lo sòu corresponent y ha manat darli tota la presa que ha feta a n'els mòros franca de tots gastos aduch de los de corantena y que a la marineria se los don docentes dobles de regalo del producte del Erari Real.

Temps.—Ventós.*Signes.*—Es sòl en Càncer; sa lluna en Virgo.

—Els nins nats avuy seràn bons sabatés; y ses nines cabilosos.

Divendres 17.

SANT ALEIX CONFESSOR.

Coranthòres.—Acaban a ses Tereses.*Novenes.*—Comensa sa de Santa Ana.*Efemerides.*—1747. Morí D. Gaspar Puigdorfil y Villalonga d'edat de 46 anys, alguatceir del Sant Ofici.

—1755. Va arribà el Patró Benet de la Sanch amb la fragata ó galiòta de mòros y 40 mòros qu'ha presos y el Capità Antoni no es tornat encara porque ha volgut anà a cercà el xabèch que los mòros havían près que ja havían remès a Berberia.

—1754. Morí D.ª Isabel Villalonga V.^a de D. Gaspà Puigdorfil.

—1755. Destipant unes secretes el sobreposat dels picapedrers, la volta s'esfondrà hey caygué dedins y morí auegat.

Temps.—Perillan xubascos.*Signes.*—Es sòl en Càncer; sa lluna en Virgo.

—Conjunció de Mercurio y Venus.—Els nins qu'avuy neixeràn seràn sulls; y ses nines niques.

Dissapte 18.

SANT BRUNO Y SANTA SINFOROSA.

Coranthòres.—Comensan a la Missió dedicades a son Sant Fundadó.*Efemerides.*—1747. Enterraren a Don Gaspar Puigdorfil en la Iglesia del Sant Sepulcre y ley dugué la Comunitat de la Sèu.

—1755. Va tornà el Capità Antòni y contà que va trobà el xabèch amb los demás mòros los quals may se volgueren dar y los tirà una canonada a cara d'aygo y el xabèch se va obrir y s'en entrà. Molts d'els mòros se negaren y altres són anats a Cabrera. Manaren los Retgidós que los dos xabèchs y dits mòros y tota la gent anassen a fer corantena a Cabrera y qu'hey anàs un morber y metge y barber y qu'hey fessen 40 dies de cuarentena per quant diuen que a Alger hey ha peste.

—1786. Se firmaren les treues amb Alger per 50 anys y el Comisari les feu publicar porque els mariners navegassen sens temor.

Temps.—● Quart creixent a les 12^h 30 de la nit.*Signes.*—Es sòl en Càncer; y sa lluna en Libra.

—Els nins qu'avuy neixeràn seràn llèpols; y ses nines trapasseres.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—¿Perico d'hon cens? de sa coma.*SEMBLANSES.*—1. En que fa festa.

2. En que l'enforteixen.

3. En que tenen arch.

4. En que l' mesclan amb oli.

XARADA.—Es-tám.*PREGUNTA.*—Es saloà sa séua ànima.*CAVILACIÓ.*—Capó.*FUGA.*—Verge de Sant Salbadó

cos qu'estau a pena forta

no permeteu que Mallorca

la govèrn may un traydó.

ENDEVINAYA.—S'aygordent.

GEROGLIFICH.

A ○ D D. : T (endiana) RI PIS :

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assemblan ses sabates de mòda que

duen els hòmos a ses botes de ví petites?

2. ¿Y una tròna a un còll de russ?

3. ¿Y un jardí a una catifa de mòda?

4. ¿Y un pupitre a ones polaynes de cassadó?

BIEL COCA.

XARADA

Es ma primera una còsa
que d'aquí a Mahó n'hi ha;
y sa segona es un' altre
que n'hi pòs a n'es menjá;
es tot es el nòm d'un hòmo
que còsta pena trobá

METIRROTXINI.

PREGUNTA.

¿Quin es es Do més hermós?

CAVILACIÓ.

MODETA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

na v.d. d.s v.d.s

q.nt.s v.d.s t.n.u v.s?

v.s t.n. l. m... v.d.

y l. v.d. d. t.t.s d.s

ENDEVINAYA.

¿Qu'es allò qu'un temps fa nòsa
y altre temps tots el cercám?
tothòm el veu, ningú el tòca
ni l' pòden agafá may.

(Ses solucions dissapte qui óe si som oius.)

CUENTOS MALLORQUINS

D' EN PERE D' A. PENYA.

Se baratan amb dues pessetes a sa llibreria de sa Viuda y fíys d' En Pere J. Gelabert, Pas d'en Quint, n.º 19.—Hey ha rebaixa de preus p' els qui en prenen molts.

11 JURIOL DE 1885

Estampa de sa Viuda y fíys d' En P. J. Gelabert